

Lehajolt értem

Azt mondták: „Ennyi volt. Ne is nézz az égre.” A múltad úgyis ráég minden kilincsré, minden névre. Hiába mosod le, hiába sírod ki, lesz mindig valaki, aki a régi rabot látja – nem azt, aki most élni akar itt.

Mentem lehajtott fejjel, mint akinek nincs helye, mintha az árnyékom is ellenem tenne vallomást este. A világ azt súgta: „Maradj a porban, ott a helyed.” Azt hittem Isten is becsukta már a szemét felettem.

Ám akkor történt valami.

Valaki lehajolt. Nem kérdezett előbb. Nem mérte centire, mennyit ér egy összetört ember. Nem azt nézte, hány évet vittem a hátamon, hanem hogy maradt-e még egy szikra a romokon.

A keze nem bilincs volt. Nem bélyeg. Nem ítélet. Csak annyit mondott csendben: „Ha elfáradtál, akkor most már együtt lépek veled.”

És abban az egy mondatban több élet volt, mint ezer hangos beszédben a kegyelemről. Mert vannak emberek, akiket nem a vér hív szolgálni, hanem Isten küldi oda, ahol más már fél lehajolni.

Ő nem a múltamat simogatta. A jövőmet fogta kézen. Amikor minden ajtó vasnak tűnt, Ő már a kulcsot tartotta észrevétlen.

Mert Isten nem mindig villámként érkezik. Néha kopott cipőben áll eléd. Egy testvér mosolyában. Egy ölelésben, amit nem érdemeltél még.

És akkor értettem meg végre: nem az a csoda, hogy nyílik egy ajtó. Hanem amikor mindenki elengedte a kezem, Ő még akkor sem engedte el az enyém.

Láttam falakat omlani papír nélkül. Láttam záratokat nyílni pecsét nélkül. Láttam embereket, akik azt mondták: „Nem lehet.” Aztán Isten rájuk mosolygott – és lett.

Mert ahol ember pontot tesz, Ő vesszőt ír. Ahol sírtás a szégyen, Ő kertet ültet a szívig.

Most már tudom: nem minden kapu nyílik emberi kulcsra. Van, amelyiket térdén állva nyitja ki az ég. És amikor végre átlépsz rajta, rájössz: nem az ajtó változott meg – hanem te lettél az, akit Isten már rég hazavárt.

Ha ma még a porban fekszik valaki, én is lehajolok érte. Mert egyszer értem is lehajolt Valaki. És attól a naptól kezdve nem a múltam lett a nevem, hanem az, hogy kegyelemből felálltam.

Kiss Sándor Zakeus

Októberi imaszándékunk:

Uram! Lelkem végtelen távolságokat jár be rövid idő alatt. Vállamon mázsás súlyokkal talál rám a reggel, ám este lehet, hogy már reménytelen szívvel térek nyugovóra. Van, hogy elég egy rossz hangszó, egy félreértett mondat, egy elfelejtett kérdés, hogy is vagyok, s már oda is a lelki békém. Olyan hálás a szívem egy jó szóért, megnyitja bennem szereteted forrását ha elfogadással, őszinteséggel találkozom. Miért törik össze mégis oly hamar bennem a békesség? Hozzád akarok fordulni mindig Jézusom, amikor elborít a kétség, ha úgy érzem, kifut az út lábam alól, és még magamban is csalódnom kell. Te vagy a változatlanság, ki szilárdan állsz az Időben, szereteted biztos és erős. Segíts, hogy mindig hozzád térjek vissza, ha épp nem tudom, merre tartok! Veled induljak minden utamra, Te légy a társam, mert kiválasztottál és barátodnak mondasz. Te tudod a helyes irányt, benned nincs változás, örök vagy és állandó, megingathatatlan, emberszerető jóság!

Mit jelent az igazság?

Hivatalos megfogalmazás szerint az igazság az, ahol a gondolat, a kijelentés vagy ismeret teljes mértékben megfelel a valóságnak és a tényeknek. Minden emberben megvan az igazság utáni vágy, már a kis gyermekben is. Odafigyel, hogy úgy szeretik-e őt, mint a testvéreit. Egyformán kapnak-e ajándékot. Volt egy kislány, szeretett óvodába járni, de amikor megszületett a kistestvére, nem akart ovi-ba menni. Arra gondolt, hátha nem jönnek érte. Nagymamájától megkérdezte: mama, ugye én vagyok az első unokád? Fontos volt, hogy érezze, szeretik.

Számomra az igazságosság röviden annyit jelent, hogy mindenkinek megadom azt, ami neki jár. Például tiszteletet, anyagi javakat. Fontos, hogy biztos ismeret birtokában nyilatkozzak. Volt egy lelkigyakorlat, ahol volt egy különleges lány: amikor a bemutatkozásra körbe ültünk, ő bakancsban, szakadt farmerban a padlóra ült szék helyett. Megjegyeztem a mellettem ülőnek: sok bajunk lesz ezzel a résztvevővel. Kiderült, hogy nagycsaládból érkezett, kisebb testvéreit ő gondozta és három napra eljött kicsit feltöltődni. Semmi gond nem volt vele! Elszégyelltem magam és bocsánatot kértem tőle, hogy előítélet volt bennem és azt meg is osztottam más-sal.

Vigyázni kell, hogy a másoktól jövő információ valóságtartalmáról meggyőződjunk, mielőtt tovább-adnánk. Volt egy család, akire ráfogták, hogy lopó-sak. Hiába költöztek el az ország másik végébe, a sofőr elmondta az ott lakóknak. Hosszú idő után látták be a helyiek, hogy nem igaz az információ. Befogadták a családot. A rágalmozás olyan, mint amikor egy szobában elszakad a tollpárna, betölti a szobát. Hiába takarítanak, még hosszú idő múlva is előkerül egy-egy pihe. Ezért nehéz a hamis állítást visszavonni.

Bűnös, rossz ember, aki szándékosan árt ember-társának. A féligazság a legnagyobb hazugság. Fél-revezeti az embereket. Létezik kegyes hazugság is, amikor a betegnek nem mondják meg milyen súlyos az állapota. Mert az őszinteség rosszul is elsül-het. Volt egy katonatiszt, aki rákos lett. Kérte az orvost, őszintén mondja meg az állapotát. Amikor közölte vele, hogy áttétes rákos, egy hónapja van, a tiszt kiment és a folyosón föbe lőtte magát.

Gyermekek beszédénél egy ideig keveredik a mese és a valóság. Meg kell tanítani, hogy megkülönböztessék a kettőt. Felnőtteknek már tudni kell (ene) különbséget tenni a kettő között.

Az igazmondás a hamisságtól való szabadság.

Az életben gyakran van véleménykülönbség. Komoly dologban jó, ha ki tudom mondani, szerintem ebben tévedsz, nincs igazad. Érvekkel próbál-hatok hatni rá. Oda kell figyelnem, hogy miért gon-

dolja úgy. Aztán az is kiderülhet ilyenkor, ő tudja jól, akkor be kell látni tévedésem.

Sajnos van olyan, akire nem lehet hatni. Aki azt mondja: mondatsz bármit, én a véleményemet nem változtatom meg. Túl vagyok a 70. életévemen. Találkozom idősekkel. Másként emlékezünk esemé-nyekre. Lényegtelen dologban nem erőltetem másra az én véleményemet.

Fiatal pap koromban történt, hogy az adventi időszakban pásztorjátékra készültünk, és az egyik legszorgalmasabb fiú nem jött el a próbára. Nem volt beteg, elmentem hozzájuk. Messziről női kia-bálást hallottam: hagyd ott, válj el, hívj rendőrt. Be-mentem, a fiúcska és húga a sarokban sírt. Közöl-tem, hogy nem kell rendőrt hívni és elválni sem. Az asszony kisírt szemekkel állt, férje részegen ült egy széken. A szomszédokat hazaküldtem. Nincs itt semmi látnivaló! Tartsák meg a jó tanácsaikat ma-guknak. Megbeszéltem a szülőkkel, hogy másnap 10-kor ott leszek. A férfi ünneplőbe öltözve várt, a felesége szomorú volt. A gyerekek az iskolában voltak. Tibor kezdte: „Többször nem volt ebéd, amikor munkából hazaértem. Levágtam egy darab szalonnát, megpaprikáztam és megettem. Munkatár-saim megkérdezték, hogy mi volt az ebéd? Kitalál-tam valamit, de kinevettek, mert a szám szélén ott maradt a piros paprika. Szekáltak, hogy hol van az asszony, amíg én dolgozok. Féltékeny lettem, inni kezdtem.” Marika a felesége azt mondta, hogy a boltban volt, közben elbeszélgetett az asszonyokkal, ezért nem lett ebéd. Tibor megígérte, hogy nem iszik, Marika pedig, hogy minden délben ott lesz a meleg ebéd az asztalon. Karácsonykor jelezték, hogy minden rendben van. Mondtam, majd szólok, ha én is így látom. Húsvétkor meghívtak ebédre és közölték, hogy jön a harmadik gyermekük. Örültem neki. Valóban rendbejött a kapcsolatuk.

Az igazság önmagában egy bunkó, amivel lesújt-hatunk valakire. Fontos, hogy a körülményeket megismerve helyesen tudjunk ítélni. A szeretettel átvárt igazság az irgalom. Ne csak elvárjuk mások-tól, hanem gyakoroljuk is.

Szeretettel: Lajos a.

Van Igazság?

Egyik alkalommal „Az igazság szabaddá tesz.” feliratú pólómat látva egyik diákom megkérdezte: Mi az igazság? Ezt már Pilátus is tudni akarta, mielőtt Jézust elítélte. Fájt is miatta a feje Bulgakov: Mester és Marhgarita c. könyvében. „Arra születtem, s azért jöttem a világba, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Aki az igazságból való, hallgat szavamra.” (Jn 18,37). Ez tehát az igazság egyik ismérve: aki hallgat Jézusra. De létezik-e a nagybetűs Igazság?

A domonkosok egyik jelszava a Veritas, vagyis igazság. És a fekete-fehér ruhájuk is ezt szimbolizálja. Igen, van, ami fekete-fehér és nem fér bele a szürke. Az objektív igazság, Krisztus igazsága ilyen. A nagy füzet c. regény főhősei a füzet és fogalmazványok kapcsán ezt jegyzi meg: „Nagyon egyszerű szabály alapján döntjük el, hogy a fogalmazás „Jó” vagy „Nem jó”: igaznak kell lennie. Azt kell leírunk, ami van, amit látunk, amit hallunk, amit csinálunk. Tilos például azt írni, hogy „Nagyanya olyan, mint egy Boszorka”, de azt szabad írni, hogy „Az emberek úgy nevezik Nagyanyát, hogy a Boszorka.” Tilos azt írni, hogy „A Kisváros szép”, mivel lehet, hogy a Kisváros nekünk szép, de másnak csúnya.” Számukra az igaz, ami objektív dolgokhoz kötődik. Azonban mi a helyzet az én igazságommal, és a te igazságoddal? A szubjektív megállapításokhoz többnyire érzelem kötődik. A Nagyanya azért olyan, mint egy boszorka, mert ugyanazok a negatív érzések kapcsolódnak hozzá, mint a boszorkányhoz. A Kisváros azért szép, mert örömteli emlékeket idéz fel. Az érzelmekkel pedig nem lehet vitatkozni, főleg nem észérvekkel. Isten létének objektív igazsága nem érzelmi döntés kérdése, még ha érzelmek is kapcsolódnak hozzá.

Igazságot tenni két ember között nehéz, ha nem lehetetlen. Mindkét felet meghallgatni, és úgy dönteni... akkor is, ha mindkét fél árulkodik, hogy „Az úgy kezdődött, hogy a másik visszaütött.” Én gyereként nagyon mérges voltam a szüleimre, amikor engem szidtak le a bátyám helyett. Bár az sokkal többször volt, hogy őt szidták le helyettem.

Orwell szerint a szabadság az, ha kimondhatjuk az igazságot. „A szabadság az, ha szabadságunkban áll kimondani, hogy kettő meg kettő négy.” (1984). Számptalan regény és feljegyzés szól arról, aki kimondja Krisztus igazságát (az öskeresztények), annak korlátozzák a szabadságát. Elfogják, börtön, bot vagy más büntetés, halál. Most ki lehet mondani. Legfeljebb kinevetnek, nem vesznek komolyan. Talán csúfolnak, gúnyolnak, leszólnak. A szabadság nem tesz igazzá, sem igazságossá. Mondják: A történelmet a győztesek írják, pedig a vesztesek szemszögéből sokkal izgalmasabb. Azt is mondják: az igazság relatív. De nem. Az Igazság

ma is fekete-fehér, objektív igazság.

Élt egyszer régen egy kis faluban hat vak ember. Nem látták soha a napvilágot, így a tárgyokról, élőlényekről, a körülöttük lévő világról is csak többi érzékszervük alapján alakították ki saját képüket. Egy napon egy elefántot hoztak eléjük, és megkérdezték, hogyan is nézhet ki szerintük. Odamentek hát a hatalmas állathoz, és mindannyian megérintették.

„Nahát! Az elefánt olyan, mint egy oszlop.” – szólalt meg egyikük, aki az állat lábát tapogatta meg.

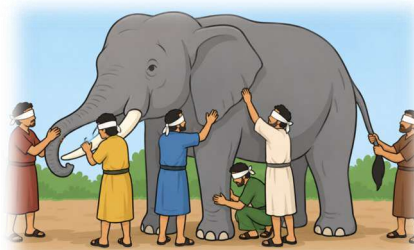
„Nem, nem, inkább olyan, mint egy kötél.” – mondta a másik, aki a farkát fogta.

„Szerintem inkább olyan, mint egy vastag faág.” – szólt a harmadik, aki az agyarát tapogatta.

„Nincs igazatok, az elefánt úgy néz ki, mint egy hatalmas legyező.” – állapította meg a negyedik, aki az állat fülét fogdosta.

„Dehogy! Az elefánt olyan, mint egy nagy fal.” – szólalt meg az ötödik vak ember, miközben az elefánt oldalát tapogatta.

„Szerintem viszont mindannyian tévedtek, mert az elefánt cső alakú.” – vélte a hatodik, aki épp az ormányát fogta.

A szubjektív igazsághoz hozzátartozik töredékes ismeretünk is. Akár érzelmi töltet, akár a korlátozott megismerés, akár az egyéni nézőpont – az én igazságom

éppolyan, mint a tiéd. A legtöbb, amit tehetek, hogy elismerem, szerinted így van. Nem kell egyet-értenem, csak a felesleges vitától kímélem magam.

Máté evangéliuma szerint „boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot” (Mt 5,6). A valódi, objektív igazságot. Mindenki meghívást kapott a Bárány menyegzőjére, hogy elteljék az igazsággal, csillapuljon az éhsége és szomjúsága. De sajnos sokan vannak, akik elmennek, majd a lakoma helyett elővesznek egy zacskó avas földimogyorót, mert nem képesek elengedni a saját igazságukat Krisztus igazságaért. Pedig az örök élet felől nézve mit számít, hogy 5 vagy 6 kiflit mondtam? Még messzebb megyek: olyanok is vannak, akik nem akarnak a lakodalomba jönni, inkább otthon főzik a cipőkrémlevest, ami amellet, hogy nem táplál, még mérgező is.

Boldogok vagytok, ha elfogadjátok a meghívást a Bárány lakomájára.

Réka

...ha betartják!

Általában akkor dörgölték ezt a közmondást az orrunk alá, ha valamit ígértünk, vállaltunk, aztán még sem lett belőle semmi. Gyerekként, ha nem raktunk rendet a szobánkban, pedig megígértük, ha nem tanultuk meg a verset, nem mosogattunk el, nem értünk haza akkorra, amikor meg volt beszélve stb.

De mi van akkor, amikor mi kerültünk - kerülünk olyan helyzetbe, hogy az „ígéret szép szó” elhangzik ugyan az ajkunkról, viszont mivel mi vagyunk hatalmi helyzetben, senki sem kérheti számon rajtunk a betartását? Gondolj csak arra, amikor

megígéred a gyereknek, hogy lesz esti mese, aztán mivel fáradt vagy, nehéz nap volt, csak tolódik a teljesítése: „majd holnap” - hangzik el számtalanszor. Vagy ha barátunknak ígérjük, számíthat ránk a költözéskor, gyerekvígázáskor, kölcsönkéréskor, de sajnos „közbe jött valami, nem úgy alakult”

És ezek a helyzetek sosem előre megfontolt becsapások, rosszindulatú átverések, egyszerűen csak megesnek és nem is igen töprengünk rajta, hogy milyen apró töréseket hozunk létre azon a bizalmon, amivel egymás iránt viseltetünk.

Emlékszem, amikor valami „nagy” titkot mondtam el anyukámnak, amit másnap nevetve hallottam vissza apukámtól. Semmi rosszra nem gondoltak, csak a gyerekekkel kapcsolatos kis eseményt megosztották egymás között. 12 éves voltam. Halálosan emlékszem rá, hogy bennem ez úgy csapódott le, anyukámnak nem lehet semmit se mondani, mert pletykás. Nem is mondtam. Hosszú évekig semmi bizalmas dolgot sem említettem neki, hiszen úgy mond „nem méltó rá”

Kicsi repedések az egymás közti kapcsolatokban, amelyek árkokká nőhetnek. És mint sok mindennek, ennek is két oldala van. Ha minket ér az ígéret elmulasztása miatti hátrány, akkor felháborodunk, mérgesek leszünk, leírjuk az illetőt, mint megbízhatatlant, néha még terjesztjük is róla, hogy „rongy ember” Am ha mi felejtünk el valamit, ami-re ígéretet tettünk, ahol ránk számítottak, akkor könnyedén átlépünk rajta, hiszen „megértheti, hogy így alakult, bonyolult az élet, majd legközelebb ott leszünk stb.” Hogy is van ez? Bizony, hajlamosak vagyunk kettős mércével mérni.

Elnézem a világ dolgait. Figyelem, hogy ugyanaz történik nagyban is, ami két ember között kicsi-

ben. Csak kicsit csúsztattam a szerződésben leírtakhoz képest, pl. nem pont azt a minőségű anyagot építettem be a házba, amit megbeszéltünk, így kicsit nekem több lett a hasznom, s nem is tudja meg a megrendelő, hiszen átadásra került az épület szép rendben. „Megoldottam okosban.” Csak majd pár év múlva derül ki, hogy reped, szivárog, használhatatlan. De ha minket vernek át, akkor könnyen kicsúszik a szánkon, hogy már nincs is becsületes mesterember, ez felháborító, bezzeg a régi világban...

S ha az országok közötti viszályokat figyelem, az is olyan, mint ha két ovis gyerek vitatkozását hallanám: az az én játékom, megmondalak, sose játszom veled többet stb. Csak nézünk, hogy hol az egyik eleddig nem túl ismert nemzet lett hirtelen a kebelbarátunk, hol a régi szövetségeseink válik megbízhatatlan ellenféllé.

Mit is tehetünk? Nyilván próbáljunk meg mindent, hogy szavahihetők maradjunk. Vagy ne ígérjünk biztosra, csak úgy, hogy igyekszünk ott lenni, megcsinálni, befejezni. Ha mégsem sikerül, akkor kérjünk bocsánatot, tegyük valahogyan jóvá, de semmiképpen se sunnyogjunk! A másik részről meg legyünk megértőbbek, ne érzékenykedjünk, ha valaki mégsem teljesíti, amit nekünk ígért, hiszen egyáltalán nem biztos, hogy rosszindulatból mulasztott. És főleg: ne írjuk le az illetőt, hogy ez ilyen, meg olyan. Ez most épp egy nem sikerült megegyezés volt és kész. Csak ha sokszor és valóban szándékosan csapnak be, akkor fontolgassuk azt, hogy megvonjuk a bizalmunkat, hiszen mi is csetlünk-botlunk az ígéreteink és a megvalósításaik között.

Az ígéret szép szó, ha betartják úgy jó! Talán kicsit élhetőbb lesz a világ, ha mindegyik oldalról megpróbáljuk megérteni a másik felet. Megbocsátani, újrakezdeni építeni egy kapcsolatot mindig lehet. Ha nem is sikerül a bibliai tanács szerint hetvenszer hétszer, azaz végtelenszer, ne adjuk fel túl hamar, ha egy mód van rá!

Te mit gondolsz róla? Én ezt.

Szeretettel: Gesztenye

Hiszek abban, hogy talpra tudsz állni

Nemde, ha valaki elesik és eltörik valamije, kórházba kerül, megröntgenezik, begipszelik és így tovább. Türelmesek vagyunk, míg meg nem gyógyul. De sajnos, ha valaki közülünk emberségében esik el, ha összetöri magát hitében, reményében, becsületében, akkor mi gyakran könnyedén keresztüllépünk az ilyen emberen, nehezen hajlunk le hozzá, hogy azt mondjuk: "Gyere, én hiszek abban, hogy talpra tudsz állni!"

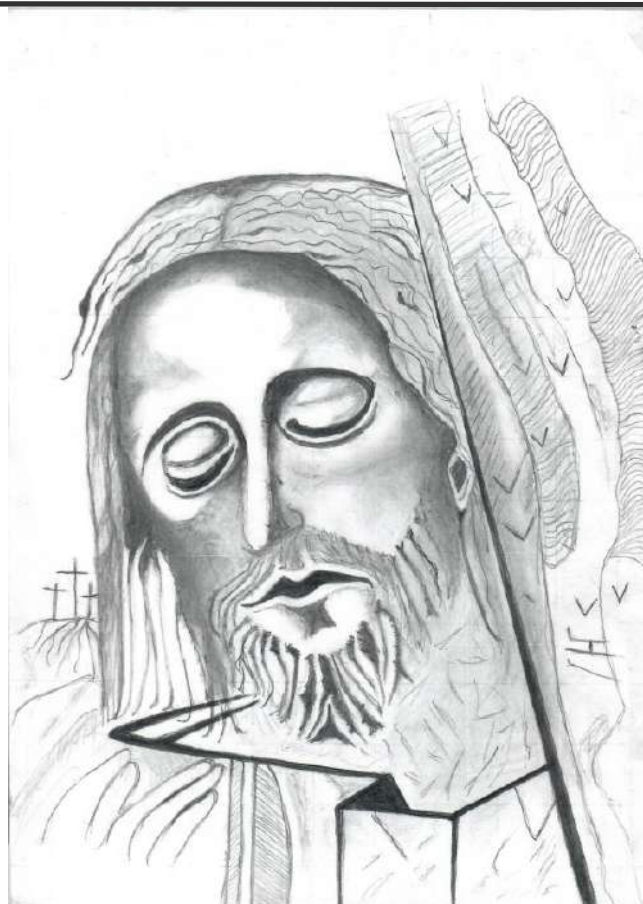
Csaba testvér

Oly nehéz imádság

Ez az élet oly nehéz, sok fájdalom és szenvedés.
Siratom az életemet, mert az ördög tönkretett.
Drága égi kegyelem, munkálkodj a szívemben.
Mosd le minden bűnömet, szabadíts meg engemet.
Jézus esedezel értem a szentek szentjében?
Segíts engem Istenem, bűnbe többé ne essek.
Mutasd meg az imádságomat,
Ragyogtasd meg tündöklő arcomat.
Szemem tükrözze a te szereteted.
Áradjon a kegyelem!
Jézus nevét magasztalom, dicsérem!
Imám hallja és megáld, és tudom hogy mellettem áll.
Eljön majd a világba rettenetes haraggal.
Véget vet a szenvedésnek és minden ördögi kísértésnek.
Nem lesz halál s fájdalom,
Csak békesség, és béke honol mindenhol.
Örök élet, egészség, szeretet és békesség.
De a hitünket addig is növeljük.
Imádkozzunk és jót tegyünk.
Jézus úr lesz nemsokára, várjuk őt az Isten szent Fiát.

Kolompár Attila

és az ő rajza, alkotása

Az emberi érték igazsága

Egy professzor felmutat egy 10.000 Ft-os bankjegyet az osztálynak, majd megkérdi a tanulókat:

- Ki szeretné ezt a bankjegyet? - minden gyerek felemeli a kezét.

Összegyűri a kezében a pénzt, majd újból felteszi a kérdést az osztálynak:

Továbbra is szeretnétek? - a kezek ismét az égbe emelkednek.

Majd eldobja a gyűrött bankjegyet, ráugrik és eltapossa.

Ezután újból megkérdi:

- Még mindig akarjátok a pénzt? - a gyerekek újból jelentkeznek egytől egyig.

A professzor ekkor így szól:

- Kedves barátaim, ma tanultatok egy nagyon fontos leckét az élettől.

Habár ezt a 10.000 forintot összegyűrtem, rátaposam és eldobtam, ti továbbra is szeretnétek ha a tiétek lenne, mert a bankjegy értéke nem változott, még most is 10.000 forintot ér!

Sokszor az életben ellenkeznek veletek, emberek visszadobnak és elutasítanak titeket. Azt érzitek, hogy már nem ér semmit a létetek, de a ti ÉRTÉKETEK nem változik SOHA azoknak az embereknek, akik valóban szeretnek titeket.

Még akkor sem, amikor börtönben vagytok, ha a legrosszabb passzban vagytok, az emberi ÉRTÉ-

KEITEK TOVÁBBRA IS UGYANANNYIT ÉRNEK.

SOHA NE KÉTELKEDJETEK magatokban, mindig ugyanannyit értek, de SOHA KEVESEBBET! Viszont ha tesztek érte, más emberekért tesztek jót, EMBERI ÉRTÉKETEK MAGASABB IS LEHET!

Ismeretlen szerző és káté

A becsület nehéz kabát, nem mindenki viseli el a súlyát. Pedig megéri hordani!

Nagyon sokféle vihartól meg tud védeni.

Csak egy cikk arról, ami nem létezik

Érdekes állat az ember. Ritkán mászik fára vagy védi a gyakorlatban fizikailag a területét. Nem morog, nem vicsorog. Ellenben tervez, mér, elmélkedik, kategóriákat használ. Absztrakt. Olyan precíz, árnyalt és finom információkat képes átadni fajtársainak, ami jelen tudásunk szerint minden más fajnál teljességgel lehetetlen. És ehhez a nyelvet használja. Nap mint nap.

Szavakban, kategóriákban gondolkodik, amelyek mind skálázhatók, ütköztethetők, rendezhetők. A rózsaszín világosabb a pirosnál, a méter százszorosa a centiméternek, a labda kerek, a szög hegyes. Tudjuk, értjük. Ellenőrizhetjük, megsimíthatjuk a labda felületét, vagy nyomhatunk még egy kis fehér temperát a piros pacához, ha az túl sötét.

A gond akkor kezdődik, amikor az absztrakt dolgok világába tévedünk. Ezek olyan entitások, állapotok vagy viszonyok, amelyeknek nincs közvetlen érzékszervi megfelelőjük a fizikai világban. Ezeket a nyelv határozza meg, és az emberi elme tartja fenn őket. Mi az, hogy demokrácia? Mi az, hogy infrastruktúra? **Mi az, hogy igazság?** Messziről indultam, ám ezt az egy, utóbbi kérdést szeretném most körüljárni.

Mi az az igazság és hol van? Van egyáltalán? Érdekes megfigyelni, hogy a mindennapos nyelvi életünk okán mennyire természetesnek tekintünk egy ilyen zavarba ejtő fogalmat. Bele sem gondolunk az absztrakt fonásába. Talán nem beleme-

rülve a témába még azt is feltételezhetnénk, hogy ezek a kommunikációnk kisebb vagy ritkább részét képezik. Pedig nem! Egyes felmérések szerint a hétköznapi folyó beszéd 65-80 százaléka absztrakt, elvont, a maradékot pedig ki lehet számolni.

A fentiekkel csupán azt szeretném szemléltetni, mennyire tipikusan emberi, hogy nem lepődünk meg egy ilyen fogalom hallatán: „igazság”. És az igazán elgondolkodtató a kérdésben az, hogy ez nem csak a mondatformálásaink során van így, hanem a világnézetünkben, ítéletalkotásainkban is. Milyen könnyen és gyorsan állapítjuk meg, kinek

van igaza egy élethelyzetben, egy vitában. De vajon magunkba nézve feltesszük a következő kérdéseket? „Van-e rálátásom minden körülményre? Mennyire torzak az életpasztalataim, ami alapján véleményt formálok? Mit nem veszek észre? Hogyan torzítja a kultúráim az „igazságot”? Van jogom ahhoz, hogy embereket megítéljek?” Nem túl nagy ránk ez a kabát?

Én azt hiszem, hogy általános „igazság”, olyan nem létezik. Ha mégis, az valami olyasmi lehet, mint az Isten. És amennyiben így van, nagyon ritkán és nagyon keveseknek hozzáférhető. Legjobb lenne tartózkodni az igazságtól, nem keresni és nem remélni, hogy megtaláljuk, mint ahogyan plutónium sem való az egyszeri kisember kezébe. Gondoljunk csak bele, mennyi pusztító ideológiát, kegyetlenséget és halált szült már az „igazság”...

Épp a közelmúltban én is (újra) beleestem ebbe a csapdába. Nem teljesen az ítéletalkotó csapdjába, csupán egy hasonlóba: abba a csapdába, amibe azok sétálnak, akiktől mások válaszokat (igazságot) várnak. Közeli hozzátartozóm házassága válságba került. Elkecseregettségében és tanácsstalanságában naponta hívott, kérte a véleményem, a tanácsom. Jószándékú emberként igyekeztem vigasztalni őt, megválaszolni a miérteket, támogatni. Tisztában voltam vele, hogy nem látok rá mindenre. Azzal is, hogy tévedhetek. Sőt, még azzal is, hogy válsághelyzetben a szavak mértéke nem azonos a békeidőkben elhangzókéval. Mégis adtam tanácsot, a magam világából, a saját igazságomat. Aztán a másik érintett fél is hozzám fordult. És neki is adtam tanácsot, neki is a saját igazságomból, saját korlátaim közül kilesve. Mi lett a vége? Ők külső igazságot, ítéletet vártak ahelyett, hogy felmérték volna a saját igazságaikat és igyekeztek volna közelíteni a kettőt egymáshoz empátiával és szeretettel és annak a biztos tudatával, egyiküknek sincs igaza, mégis mindkettőjüknek van. Közben megvádoltak, hogy elfogult vagyok ilyen-olyan irányokba. Nem könnyű helyzet, viszont ebből is lehet tanulni. Hogy mit? Például azt, előbb gondolkodjunk, aztán beszéljünk, mert szavainknak ereje van. Más jelenthet másoknak, félre lehet érteni, ki lehet csavarni, meg lehet erőszakolni akkor is, ha magas a valóságtartalma (amit ugye nem tudunk megmérni). Mi a tanulság? Az enyém körülbelül ez: a nyelv korlátait felismerve, vagyis alázatosan és szerényen próbáljunk viszonyulni a saját perspektívánkhoz.

Hilary Putnam nyelvész gondolatai is talán valami hasonló fogalmaznak meg a nyelvvel kapcsolatban: a jelentés rajtunk kívül álló dolgoktól függ, azonban egyedül rajtunk áll, hogy mit értünk szavaink alatt. Szerintem ebben igaza van.

Anna

Mit jelent számomra a nyaralás, vagy annak hiánya!?

Számomra a nyaralás a szabadságot, örömet, kapcsolódást, felszabadulást és annak velejáróját jelenti. Már márciusban is érezhető a nyár illata, amely kellemes érzésekkel telít el.

Mikor még szabad ember voltam, már márciusban, vagyis márciustól kezdve egészen októberig, ha jó volt az idő, szinte minden hétvégén, amikor lehetőségem volt rá, összestők a barátokkal és együtt csináltunk programokat. Fiatalabb koromban adódott rá sok lehetőség. Kimentünk a Kis-Dunára horgászni és élveztük a tavasz és a nyár csodálatos hangulatát.

Volt olyan, hogy már pénteken összehajtottunk, és az egész hétvégét a parton töltöttük nagyon jól érezve magunkat.

Leginkább a nyarat a családdal töltöttem, bográsztunk és jókat nevettünk, a végén boldogan ültünk asztalhoz.

Imádom a nyarat, hiszen rengeteg örömet és kapcsolódáshoz való alkalmat teremt számunkra. Kirándulás, hegyi túra vagy csak jól érezni magunkat.

De a tavasz illata is nagyon jó érzéssel töltött el mindig, a fák virágzása, illata és persze a termése,

ezek mind apró örömök, mégis örülök ezeknek a természeti csodáknak. Ilyenkor félretesszük a problémákat, gondjainkat és önfeledten szórakozunk és gyönyörködünk a tájban, és a jó Isten ajándékában, amit alkotott. A gyönyörű vadvirágok, pillangók, madarak kiegyensúlyozott harmóniájában. Biztosan csodálatos a naplemente, bár még nem volt alkalmam látni, bár nagyon szeretném látni, és bízom abban, hogy lesz erre lehetőségem. El tudom képzelni ahogyan a Nap eltűnik a látóhatáron és előbukkannak az oly csodásan elrendezett első csillagok, csodálatos érzés lehet mindezt látni és átérezni, és csak bámulva nézni őket. Talán néha megtöri a csendet egy prédán üvöltő róka vagy egy sakál, vagy néha-néha a kicsinyeikkel vándorló vaddisznó csorda. Mindezek csodálatosak lehetnek, és szeretném mindezt átélni.

Szeretném ezt a békességet, nyugalmat, amely a Természet ajándéka. Számomra az volt az igazi nyaralás, amikor nem kellett órákat várni a buszra, vagy vonatra, a szállásfoglalás könnyen ment a Balaton partján.

Na igen, mindezek hiánya szinte leírhatatlan.

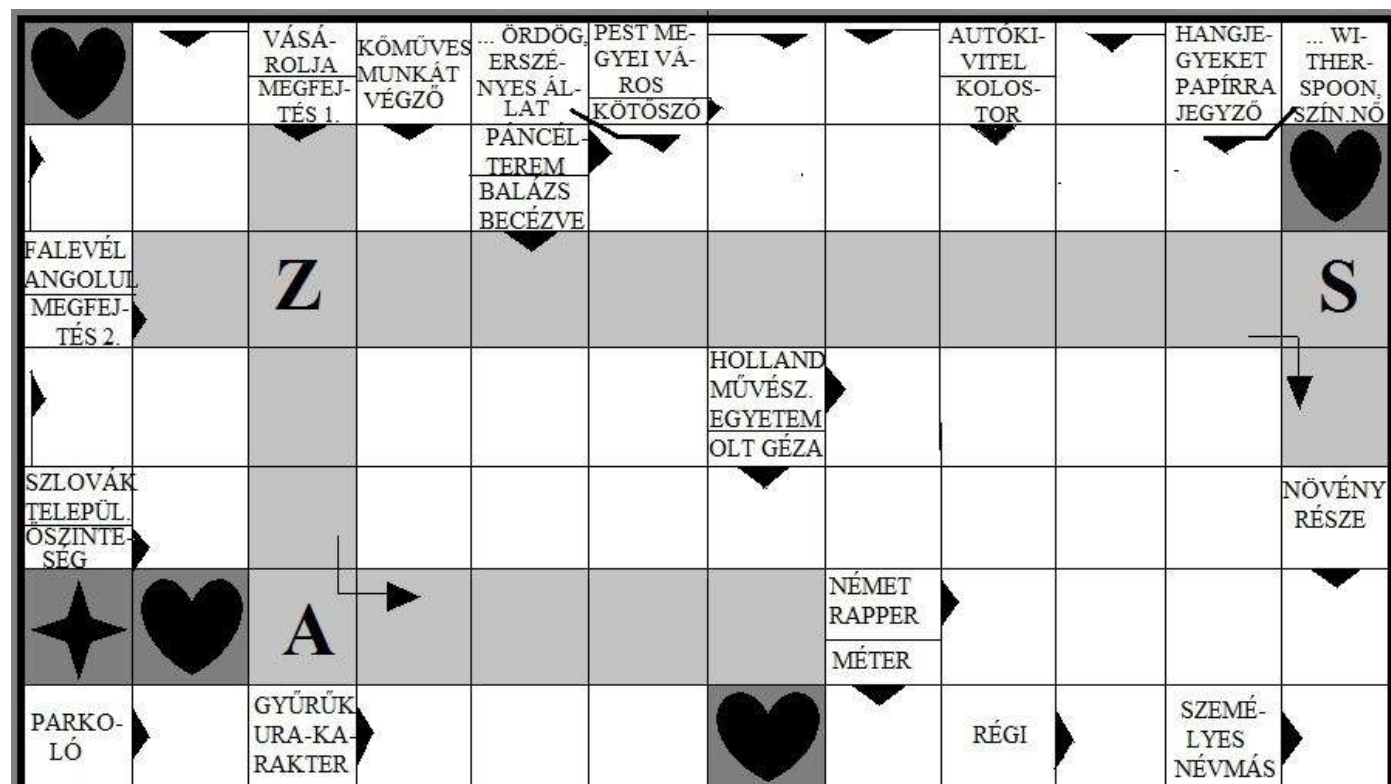
Főleg így a társadalomból kivaszítva a rácsok mögött. De a visszaemlékezés is jó érzéssel tölt el.

Várom a napot, hogy újra kint lehessenek, és átéljem a szabadság csodálatos illatát.

Azzal, hogy bezártak a négy fal közé, a lelkem még szabad.

Ez jelenti számomra a nyarat.

Birinyi György

Segítség, túlkapcsolódtam!

Hallott bármelyikünk már effajta segélykiáltást? Mit jelent azt, hogy „túlkapcsolódni”? Jaj, de csúnya szó, holott maga a „kapcsolódás” pozitív töltetű. Na de hogyan lehet azt „túltolni”? Milyen összefüggésben használjuk ezt a szót? Biztos, hogy az érintettek tisztában vannak azzal, velük éppen ez történik? Mert ha nem, akkor segítséget sem fognak kérni.

Arról a jelenségről van szó, amikor az online térben szinte 0-24-ben elérhetőek vagyunk, ezalatt másokat követünk, posztolunk, kérdezzünk és válaszolunk (többnyire másodperceken belül!), véleményezünk (kommentelünk), like-olunk. Elsődleges felület ugyebár a közösségi média, amelyről a minap egyik ismert kortárs írónk azt mondta: „Sok mindenre használjuk, de hogy valódi közösséget nem építünk velük, az biztos.”

Ami a kommentelést illeti - ami ugye egy ideje már sajnálatos módon név nélkül is lehetséges -, azt a példát szoktam mondani, hogy a városban sétálva sem megyünk be - most már arcunkat is eltakarva - minden üzletbe szóvá tenni, hogy nem tetszik a kirakatuk. Virtuálisan pont ezt tesszük. No és olyan emberek életét követjük akár napi - *horribile dictu** akár órás - szinten, akiket egyébiránt 20-30-50 éve nem láttunk és nem is voltak soha fontosak számunkra. Ez a fajta folyamatos kommunikáció - túlkapcsolódás - nem ismer földrajzi és időbeli határokat. Egy „vegytiszta” offline világban azt sem tudnánk, élnek-e ezek az emberek egyáltalán. Most viszont? Látjuk, melyik étteremben, kivel és mit esznek, milyen színűre festették az előszobájuk falát, mit gondolnak az egyneműek házasságáról, vagy hogy épp császármetszéssel született a harmadik gyermekük. És jaj a menekülni próbálóknak! Az ember jóhiszeműen kiül vasárnap délelőtt a mádárcsicsergéssel csábító kertbe olvasgatni, hogy aztán pár perc múlva kétségbeesetten bemeneküljön, mert jobbról-balról, előlről-hátulról, alulról-felülről a szomszédok fennhangon, kihangosított készülékekkel felszínes dolgokról - gyakran egyenesen ostobaságokról - fecsegnek, kiabálnak, szitkozódznak, káromkodnak a különböző ingyenes(nek tűnő) alkalmazásokon. Atyaég, mi mindent tudtam meg így akaratlanul vadidegen emberek legintimebb dolgairól! Amíg fizetni kellett a telefonálá-

sért, legalább visszafogták magukat kicsit. No és ugye még régebben levelet kellett írniuk ahhoz, hogy életük fontos eseményeit (ami biztosan nem az volt, hogy mit reggeliztek ma és hol akciós a trappista) hírül adjuk: születést, halált, ballagást, diplomaosztót, esküvőt stb. Most viszont? No limit (Nincs határ).

Ami nekem leginkább fáj, az az, hogy mindközben elvesz a valódi kapcsolódás, a fent említett pozitív töltet. Olyan gyorsan (és szünet nélkül) jönnek-mennek az információk, hogy azok tartalmára már egyáltalán nem figyelünk oda, nem emlékszünk, hogy mit írt vagy mondott az előző nap vagy akárcsak az előző percben a másik fél. Végül is bármikor újra megkérdezhetjük az említett ingyenes(nek tűnő) és „éjjel-nappal nyitva tartó” felületeken. Olyannyira, hogy már fel sem tűnik, hogy én nem emlékszem az általa mondottakra vagy ő nem az enyémre, hurrá, kvittek vagyunk. Nincs mélység, nincs igazi tartalom. A legszomorúbb az, hogy végső soron a legértékesebbel, az időnkkel fizetünk mindezért. (Na meg a személyes adatainkkal, melyeket a tech-cégek szabadon „adnak-vesznek” - ezért írtam fentebb két alkalommal is, hogy „ingyenesnek tűnő”).

Sokat töprengtem azon, miért van ez az egész, hogyan jutottunk ide. Azt hiszem, a kulcs az ember legősibb félelme: a magány, az elszigetelődés. Őseinknek csak csoportokban volt esélyük túlélni az akkori zord életkörülményeket. Ezt a bennünk élő ösfélelmet „szólítják meg” és használják ki ezek a felületek. A baj csak az, hogy közben pont azt veszítjük el, amit épp ott vélünk megtalálni: az igazi kapcsolódást. Egy közös sétával, mozizással, kávézással, ne adj’ Isten egésznapos túrázással semmilyen virtuális kapcsolódás nem érhet fel! Mégis: mostanság hetekig-hónapokig tart összehozni egy pár órás találkozót (még akkor is, ha csak két félnek kell egyeztetni!), mert ilyesmire ugyebár - vajon miért? - senki nem ér rá. Szomorú, hogy a családi élet sem kivétel ez alól, hisz az érintettek - az emberiség úgy 90%-a? - a gyermekükhöz, anyjukhoz-apjukhoz, testvéreikhez is hasonlóképp viszonyulnak. Végül tényleg nincs mit csodálkozni azon, hogy a való világban magányosnak érzik magukat. És lám, ekkor kiposztolják: „Feleslegesnek érzem magamat!” Nem vicc, tényleg láttam ilyet. Persze másodpercek alatt valaki válaszol, vagy minimum like-ol, és akkor máris oldódni tűnik - minő illúzió! - a magány. Ám belátni, hogy igazából mi a probléma, na, az kemény, és bizony komoly önismereti munkát igényel(ne). Így viszont elmarad a címben szereplő segélykiáltás és annak híján a lehetséges segítségnyújtás is.

**horribile dictu—mondani is szörnyű*

Kati

Mi az igaz és mi az igazság?

A saját igazságom, hogy velem igazságtalanság történik, vajon mindenkinek ugyanazt jelenti? Aki ellen elkövettem valamit, ő vajon mit gondol erről? Szerinte az igaz büntetésem igazságos? (mesterséges intelligenciával készült kép)

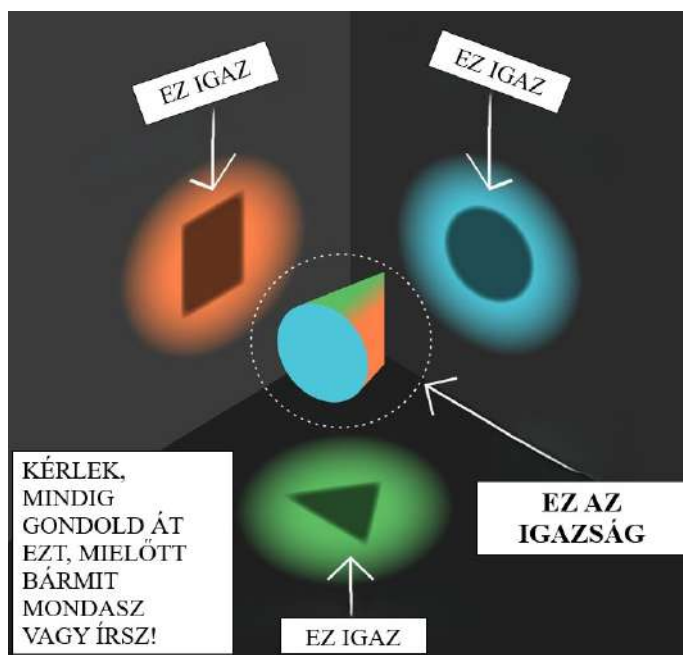

Tébolygó!

Állj meg Világ!
Csak nézz körbe...
Az emberek vesztüket érzik,
Tébolyultan egymást üldözik.
Mindenki valahová rohan,
Vagy Te forogsz gyorsabban?
Állj meg Világ!
Nézz körbe...
Szeméthegek borítanak,
Mérgeikkel megítatnak,
Köpenyed lyuggatják,
A tüdődet kivágják,
A véred szivattyúzzák,
A lelked szipolyozzák.
Rázd meg magad Világ!
Mint ázott kutya a vízpermetet,
Rázd le magadról e szörnyeket.
Éhínségek, járványok pusztítanak,
Vallásháborúk dúlnak,
Különböző isteneket imádnak,
Pedig csak egy Istene van e világnak...
Kit mindennap lábbal tapodnak,
Ott mozog a talpuk alatt.
Akad néhány, aki tudja,
Az Isten az életet adja.
A pogány gazemberek!
Kik Téged anyjuként tisztelnek.
Ezek a kevesek,
Ők az igaz emberek.
Állj meg Világ!
Csak egy percre.
Köss csomót a Tengelyedre!
Az ember kifújhassa magát,
De a Föld, csak forog tovább...

Lenhardt Mihály

Mi a különbség az igaz és az igazság között!

Milyen egyszerű nekünk összekeverni az igazat az igazsággal!

Erre a legjobb példa szerintem ez a kép, amin látszódik egy furcsa térgeometriai alakzat középen, és annak három vetülete. Mind a négy kép igaz, hiszen a kék az kör alakú, a narancssárga négyzet alakú, míg a zöld az háromszög alakú, ám közülük csak egy az igazság. Mégpedig az, amit minden oldaláról megvizsgálunk, amelyben mind a három alak megtalálható, és így válik egy valósággá, igazsággá mindenki számára.

Mit jelent ez rám nézve?

Gondolkodom történekeken, főleg, amik velem történtek, kicsit elfeledve, vagy nem annyira fontosnak gondolva a rám kedvezőtleneket, és ezekből arra következtetek, nekem van igazam. Ettől dühös is lehetek, miért nem látja ezt be a világ, a bíróság, a Bv. parancsnoksága. Napnál világosabb, ahogy összerakom magamban a dolgokat, igazam van.

A probléma viszont az, hogy az én igazam az igazságnak csak az egyik vetülete. Vagyis ha mind-egyik vetületet megvizsgáljuk, akkor kiderül, hogy sajnos az igazság nem az, amit én igaznak hiszek, illetve annak csak egy kis szelete, vetülete. Az igazság ennél bonyolultabb, mert sok történés, sok vetület egészének az összerakása az igazság.

Ezért aztán igazságtalannak tartom, ami velem történik, pedig az az igaz, hogy ez az igazság.

Jó lenne ezen még elgondolkodnom, és nem csak egy oldalról szemlélnem az igazságot.

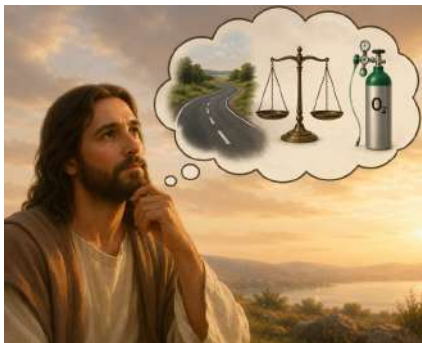
katé

Búzási Gyula festménye

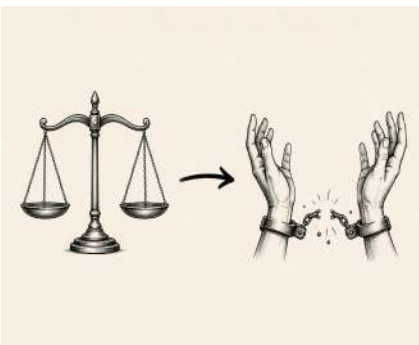

Kedves Olvasók!

Ezek a képek az IGAZSÁG-gal kapcsolatosan elhangzott, öt konkrét bibliai kijelentést ábrázolnak János evangéliumából. Vajon meg tudod-e fejteni, hogy melyik képhez melyik igeszakasz tartozik? A Bibliát fel-lapozni nem tilos. Jó fejtegetést! (A megoldások (igehelyek) a decemberi számban lesznek olvashatóak.)

Igazság

Véleményem szerint ahány ember, annyi igazság. Mindenki más szemmel nézi a világot, mások a szokások, normák, világnézet és sorolhatnám.

Talán az igazságot úgy közelíteném meg, hogy hasonlítanám egy sokszemélyes hajóhoz (evezős), ahol az emberek egy cél érdekében, közös erővel eveznek, és elérik „igazságot”

Ez az életre, a mindennapjainkra is igaz.

Ha az emberekben tisztelet, segítőkészség, alázatosság, megértés, elfogadás tulajdonságai megvannak, akkor úgy gondolom, hogy közel vannak az igazsághoz.

Juhász István alkotása

Ehhez sok tapasztalás szükséges az életben, csatlódás és öröm vegyesen. Megtanuljuk kezelni (jó esetben) ezeket a hatásokat és menedzselni az élet adta nehézségeket. Sokszor nagyon nehéz, de megtapasztalni csodálatos dolog. Aki eléri azt a szintet, hogy segíteni tud másokon, oldani a feszültséget másokban, felül tud kerekedni egy vitán, felismeri, hogy kivel érdemes vitázni, kivel lehet vitázni az „igazság” elérése érdekében, azt egy egészséges felnőttnek hívjuk, nevezzük.

Vannak azok az emberek, akik közel vannak az igazsághoz, és vannak akik távol, illetve azok, akik teljesen vakon vannak és maradnak is sajnos.

Írok ezekre példát, ami szerintem mindenkivel már előfordult (nem konkrétan ugyanaz a szitu).

Amikor van egy szakember és egy betanított munkás, ahol a betanított munkás próbálja megmagyarázni, hogyan kell elvégezni a munkát, „eljutni az igazsághoz” ABSZURD

Egy elítélt mondja meg a felügyelőnek, hogy neki akkor éri el a büntetés a célját, ha napi háromszor fürdik le, és egész nap sétálhat, heti egyszer a piacon vásárolhat. ABSZURD :-)

Volt szerencsém átélni a hozzám tartozók közötti komoly összeveszést, illetve tudomást szerezni a történetekről. Testvérem és édesanyám voltak a főszereplők.

A történet lényege, hogy az én szemszögemből nézve mind a kettőnek igaza volt, meg nem is.

Ha egy 47 éves férfinak az életvezetésébe beleszólhat az anya folyamatosan, az nem egészséges, a normától eltér és nyilván ez volt az oka veszekedésüknek.

Egy drasztikus „támadás” érte a tesómat és az ő párját, ezt nem jól kezelte, tesóm megsértette édesanyánkat, így „mosolyszünet” alakult ki.

Beszéltem mind a kettő féllel, elmondtam, hogy véleményem szerint ki hol hibázott, hogy lehet megoldani a helyzetet.

Édesanyám makacs, az igazságérzete nagyon erős és passzív, viszont tesóm elismerte a hibáját, próbálja enyhíteni édesanyánk haragját a kedvenc ételeivel, nasival stb. Imádkozom értük, hogy megtalálják mindketten az „igazságot”, megbéküljenek egymással, élvezzék egymás társaságát, amíg van lehetőségük, mert az élet rövid, „keves időnk” van szeretni (itt félsiker abszolútán :-)).

Az intelligencia nagyon fontos, ha két ember között szeretnénk igazságot tenni. Fontos az, hogy képesek legyenek elfogadni a mások igazságát, még ha más megközelítésből is, de elfogadható érvekkel támasszák alá az igazságukat. A cél mindig az egy irányba való „evezés”, az igazság elérése (kompromisszum, elfogadás).

„Nincs lehetetlen, csak tehetetlen.”

Sokszor előfordult velem az életben, hogy mivel én is és a beszélgetőpartnerem is kellő tudással rendelkezünk az adott témáról, megtaláltuk az „igazságot”, de volt ellenkező példa is.

Azzal még nem tudtam megküzdeni, hogy egy igazságtól távol álló személyt meggyőzzek valamiről, aminek biztosan tudom az igazságát, viszont ő nem.

Ilyen esetben (tapasztalatból mondom, írom) nincs vége az érveléseknek, vérfnyomás, szív és érrendszeri panaszok jelentkezhetnek. :-)

Az írásom elején említettem az evezős hajót, ez több emberre vonatkozott, viszont ha egy ember keresi bárminek az igazságát, leginkább sok tanulással tapasztalatgyűjtéssel elér az igazság megszerzéséhez.

Jó tanulást, tapasztalatszerzést kívánok mindenkinek az igazság megismeréséhez!

Szövevény

Megtévesztés

Olyan világban élünk, amelyben a történelem során sokszor megtapasztalhattuk, hogy a megtévesztés milyen nagy szerepet játszott az emberek életében. Különösen igaz ez a háborúk történetére. Egyik fél megtéveszti a másikat egy csata előkészítése során, félrevezeti az ellenséget, kémeket alkalmaz, vagy éppen országokat, államokat próbál becsapni.

Ez a megtévesztés a testi, látható világban történik, és mindenki számára érthető, mit jelent egy háborúban az ellenség félrevezetése.

De van egy másik világ is: a szellemi világ. Egy olyan világ, amelyet nem látunk a szemünkkel. A lelkekért folyó háború, a sötétség és a világosság harca. A frontvonal ütközési területe pedig az emberi szív és az emberi lélek. Ezért folyik a harc.

És ebben a harcban a megtévesztésnek rendkívül nagy szerepe van.

Már az Édenkertben is megtörtént a nagy megtévesztés. Az ördög azzal csapta be az első emberpárt, hogy megkérdőjelezte Isten szavát. Azt sugallta nekik, nem igaz, amit Isten mondott, és azt ígérte, hogy ha esznek a tiltott gyümölcsből, olyanok lesznek, mint Isten.

Ismerjük a következményeket. Az ember vétkezett és kiűzetett a paradicsomból. Azóta minden ember egy olyan világba születik, amelyben a bűn jelen van az emberi életben.

Mindez egy megtévesztéssel kezdődött.

És azóta is így van.

A megtévesztés az Isten népe között is felütötte a fejét már a kezdetektől. Pál apostol például a Galatákhoz írt levélben csodálkozik azon, hogy a gyülekezet tagjai más evangéliumhoz fordultak, holott nincs más evangélium. Keményen fogalmaz: „Esztelen galaták, ki ígézett meg titeket?”

A megtévesztés becsapás. A megtévesztés hazugság. És a hazugságnak van atyja.

Az ördög pedig nagyon is ért a megtévesztéshez.

Napjainkban az Isten népe között is jelen van egy olyanfajta liberalizmus, amely azt sugallja: minden szabad, hiszen Isten ugyanis mindent megbocsát.

Természetesen Isten szeret bennünket. Isten kegyelmes, és a kegyelem korszakában élünk. Az elmúlt kétezer év evangéliumának egyik központi üzenete éppen Isten bűnbocsátó kegyelme. De már az Ószövetségben is azt látjuk, hogy Isten nem gyönyörködik a bűnös ember halálában és ítéletében. Azt szeretné, hogy az ember megtérjen hozzá.

Éppen ezért veszélyes a megtévesztésnek az a formája, amikor a kegyelmet úgy értelmezzük, mintha az feljogosítana bennünket arra, hogy továbbra is a bűnben éljünk.

Valóban igaz, hogy „minden szabad”, de Pál hozzáteszi: nem minden használ.

Nem az kell, hogy előtérbe kerüljön, mennyire tudjuk dicsérni Istent. Nem is az, milyen csodálatos dolgokat tesz a Szentlélek testi értelemben ebben a világban. Mindezeknek megvan a helyük, ám valami ennél fontosabbnak kell az első helyen állnia: Isten akaratának. Az, hogy mindenütt és minden ember térjen meg.

Hogy az evangélium hallgatása nyomán emberek forduljanak Istenhez. Hogy a bűneikkel menjenek hozzá, letegyék azokat Isten lába elé, és megvallják neki. Ez az igazi evangélium.

Jézus Krisztus vére megtisztítja az embert. Isten pedig Jézus Krisztus kereszthalálának és áldozatának érdeméért megbocsátja annak a bűneit, aki hozzá kiált, Krisztus keresztsje elé járul, elfogadja az ő áldozatát, és alázattal leborul Isten előtt.

Ez az evangélium: Isten Krisztusért megbocsát nekünk. Ebben nincs megtévesztés. Ez az evangélium lényege.

És ha ebben élünk, ha így születünk újjá, akkor megtapasztalhatjuk – ahogyan én is megtapasztaltam a saját életemben –, nem igaz az, hogy „nekem mindent lehet”

Az új természet ellenáll a bűnnek.

Nem köt kompromisszumot vele.

Természetesen az ember gyarló. Van bennünk hajlam a bukásra, vannak gyengeségeink, és mindannyian megtapasztaljuk a bűn elleni küzdelem nehézségét. De nem szabad kompromisszumot kötünk a bűnnel.

Nem mondhatjuk azt: „Én már csak ilyen vagyok, engem úgysem változtat meg senki, ez pedig belefér az életembe.”

Isten azt mondja: nem!

A bűnnel küzdeni kell. Nem szabad vele megbékélni. Nem szabad elfogadni úgy az állapotunkat, mintha azon már semmit sem lehetne változtatni. Egy egész életen keresztül harcolnunk kell a gyengeségeinkkel, és Isten nevét segítségül hívva élhetünk győztes életet.

Isten nem téveszti meg az embert.

A Szentlélek vezetése által pedig az ember nem olyan életet él, amelyben a megtévesztő, a gonosz uralkodik, hanem olyan életet, amelyben Isten világosságában járhat. Nem a tévelygés útján, hanem az igazság útján.

Aldott legyen az Isten azért, hogy ezt az életet felkínálja nekünk az Úr Jézus Krisztus drága kegyelme által!

Aldott legyen azért is, hogy ebben a világban lehet olyan életet élni, amely kedves Isten előtt, amely az Úr Jézusra és Istenre mutat, és amely másokat is hozzá hív.

Aldott legyen érte az Isten!

Ámen.

Szeretettel: Boros Lajos

A rézkígyó és Jézus a kereszten

A nap már lemenőben volt, de a hőség nem engedett. A por beleült a bőrömbe, a hajamba, még a gondolataimba is. A fiam a kezemet szorította, apró ujjai forrók voltak.

– Anya... szomjas vagyok.

Megálltam egy pillanatra. A korsó üres volt.

– Tudom, kicsim... mindjárt találunk valamit.

Hazudtam. És ő ezt még nem tudta.

A tábor zúgott. Nem beszélgetés volt már, hanem zúgolódás. Kemény, éles szavak.

– Elegem van!

– Ez nem szabadság!

– Vissza kellett volna menni!

A fiam felnézett rám.

– Miért haragszanak ennyire?

Ránéztem. Egy pillanatra nem az anyja voltam, csak egy ember, aki ugyanazt kérdezi.

– Mert... elfáradtak.

Az éjszaka csendesnek indult.

Aztán jött a sikoly.

Aztán még egy.

Aztán már nem lehetett számolni.

– Kígyók! – ordította valaki. – Fussatok!

A föld megmozdult. Mintha életre kelt volna. Siklik, tekeredik, harap.

A fiam hozzám bújt.

– Anya... mi történik?

– Semmi... itt vagyok... – mondtam, de a hangom elárult.

Reggelre a csend nehéz lett.

Túl sok test feküdt a földön.

A fiam nem kérdezett. Csak nézett.

– Ők... alszanak? – suttogta.

Megszorítottam a kezét.

– Nem, kicsim...

Később hallottuk: az emberek Mózeshez mentek.

Vétkeztek. Kérték az Urat.

És Mózes visszatért.

– Készítsetek egy rézkígyót... és emeljétek fel. Aki ránéz, élni fog.

Zavar támadt.

– Ez nem lehet igaz...

Ez túl egyszerű...

Én csak álltam. Nem értettem. De már túl sok mindent nem értettem.

Délután a fiam játszott a sátor mellett. Egy pillanatra elfordultam. Egyetlen pillanatra.

Aztán meghallottam.

– Anya...

Az a hang... vékony volt. Törékeny.

Odafordultam.

Ő a lábát fogta.

Két apró pont.

És a világ... összetört.

– Nem... nem... nem... – suttogtam, miközben fel-

kaptam.

– Fáj... – mondta, és a vállamba kapaszkodott.

Futni kezdtem.

Valaki kiáltott:

– A rézkígyóhoz! Nézz rá!

A lábam megállt.

A szívem nem.

Felnéztem.

Ott volt.

A póznán.

Fényes. Hideg. Élettelen.

Pont olyan, mint ami megmarta.

– Ez... nem segíthet... – mondtam ki hangosan.

A fiam rám nézett.

– Anya... meghalok?

Ez a kérdés...

Ezt egy anya nem bírja ki.

A térdem megremegett.

Vagy hiszek... vagy elveszítem.

– Nézz oda... – suttogtam.

– Miért?

Könnyek csorogtak az arcomon.

– Mert... Isten ezt mondta.

Felnéztem.

Csak ennyi.

És én... nem mertem levegőt venni.

Aztán... nem lett rosszabb.

Aztán... jobb lett.

A teste ellazult.

A szeme kitisztult.

– Anya... már nem fáj.

Összerogytam.

És sírtam.

Úgy, ahogy még soha.

Évek teltek el.

A fiam felnőtt.

Én pedig sok mindent elfelejtettem.

De azt a napot... soha.

Egy este egyedül ültem a sátor mögött. A nap megint lemenőben volt. Pont úgy, mint akkor. A levegő ugyanaz volt. A por ugyanaz. És bennem... valami megmozdult.

– Miért mutattad ezt nekem, Isten... – suttogtam.

Nem vártam választ. De most... jött.

Nem hang volt. Nem szó.

Hanem a Lélek.

A világ elcsendesedett körülöttem. A szél megállt.

A hangok eltűntek. És egyszer csak... nem ott voltam többé.

Nem a testem mozdult. Hanem a lelkem ragadtatott el.

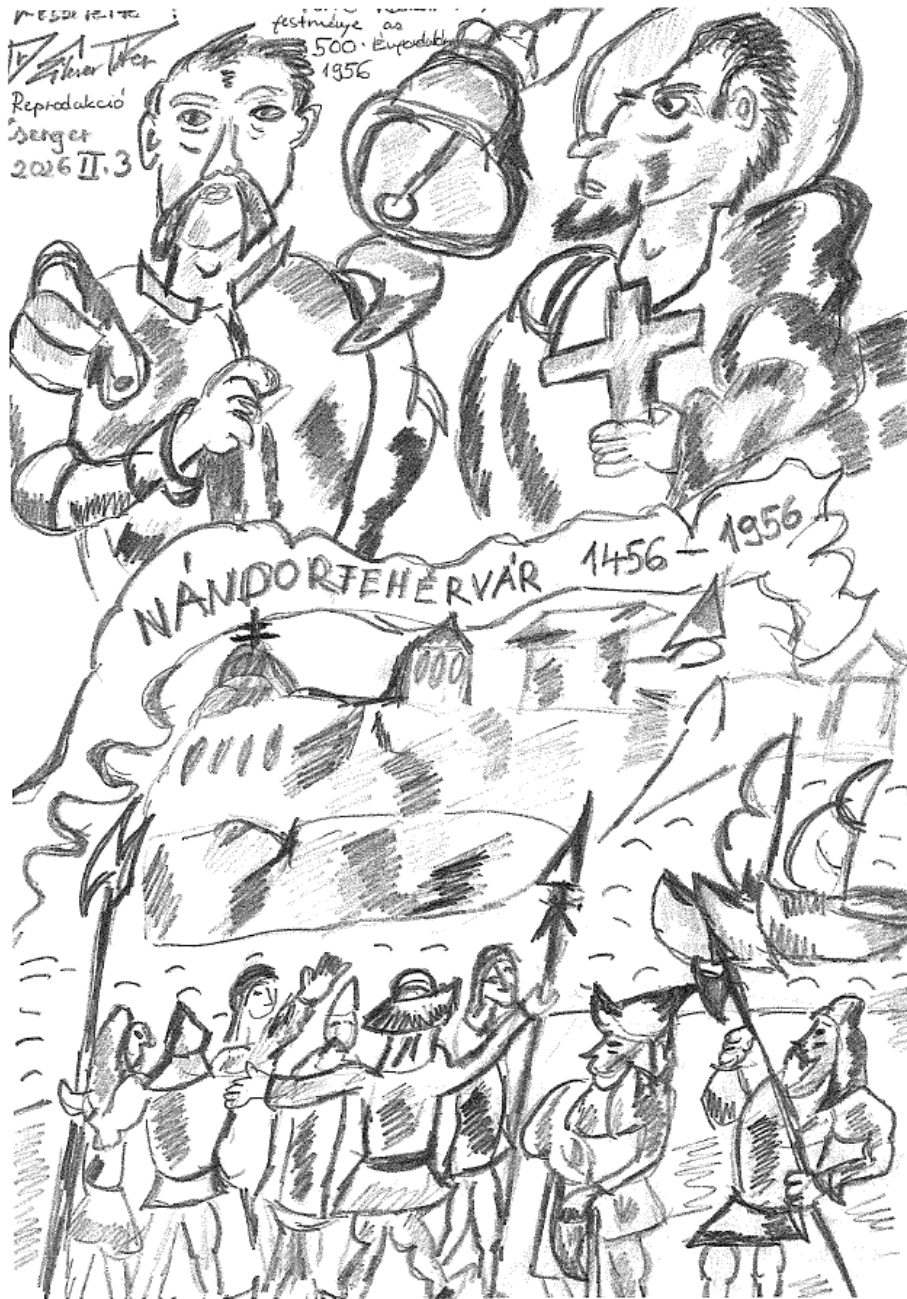

Mintha kitéptek volna abból a helyből, ahol voltam... és áthelyeztek volna egy másikba. Egy dombon álltam. Az ég sötétebb volt. A levegő nehéz. És egy tömeg...
 Egy kereszt. És rajta... egy férfi.
 De ez nem csak látvány volt. Ez... fájdalom volt. Olyan, amit szinte érezni lehetett a levegőben. A férfi teste megtört. A bőre felszakadva. Minden lélegzetért küzdött. A mellkasa megemelkedett... majd visszaesett. Újra. És újra. És minden egyes levegővétel... kín volt.
 A szívem összeszorult.
 – Mi ez...? – suttogtam.
 Mellette egy nő állt. És amikor ránéztem... megértettem.
 Ő nem csak nézte. Ő átélte.
 Odamentem hozzá. A lábai alig tartották. A keze remegett. De nem nyúlt a fiához. Nem tudott.
 – Ki ő? – kérdeztem halkan.
 Sokáig nem válaszolt. Csak nézte. Azt a testet. Azt a szenvedést.
 Aztán megszólalt. És a hangja... nem kiáltás volt. Hanem valami sokkal rosszabb.
 – A fiam...
 Megállt bennem a levegő.
 – A te... fiad?
 Most rám nézett. A szemében könnyek voltak. De nem csak könnyek.
 – Jézus Krisztus
 Visszanézett rá. A keresztre.
 – Én tartottam őt először... – suttogta. – Az én karomban sírt fel...
 A hangja megremegett.
 – Én tanítottam járni...
 Egy keserű mosoly villant át az arcán.
 – És most...
 A szeme végigfutott a szegeken. A sebeken. A véren.
 – ...nem tudok odamenni hozzá.
 A térdem megremegett.
 – Nem tudom megfogni a kezét... – mondta. – Nem tudom letörölni a vért az arcáról...
 A hangja elcsuklott.
 – És nem tudom levenni onnan.
 A szívem belesajdult.
 – Az én fiam... – mondtam remegve – egyszer majdnem meghalt.
 Most rám nézett.
 – Kígyó... megmarta. És volt egy jel. Egy rézkígyó. Aki ránézett... élt.
 Felnéztem a keresztre.
 – És most... itt is valaki fel van emelve...
 Mária lassan bólintott. De most már sírt. Nem visz-

szafogva. Csendesen. Megállíthatatlanul.
 – De ő... meghal... – suttogtam.
 – Igen.
 Ez a szó... nehéz volt.
 Csend lett. Csak a szögek nyikorgása. A tömeg moraja. És az a nehéz, szakadozó légzés.
 – Akkor... miért? – kérdeztem.
 Mária lehunyta a szemét egy pillanatra. Mintha erőt gyűjtene.
 Amikor megszólalt... a hangja még mindig fájt. De már volt benne valami más is.
 – A rézkígyó... nem volt elég.
 Felnéztem rá.
 – Az csak egy jel volt – mondta. – Egy előkép.
 A szeme visszatért a fiára.
 – Isten akkor megmutatta... hogy a halálból lehet élet.
 Egy könny végiggördült az arcán.
 – De az nem vette el a bűnt.
 A hangja megremegett.
 – Nem törte meg azt, ami megöli az embert belül.
 Most rám nézett.
 – Ezért...
 megállt
 – nem egy jelet adott.
 A szeme újra a keresztre emelkedett. És most... már nem csak fájdalom volt benne. Hanem odaadás.
 – Hanem a saját Fiát.
 A szívem hevesen vert.
 Felnéztem. A keresztre. A szenvedésre. A vérre.
 És hirtelen... megértettem.
 Ugyanaz.
 De sokkal több.
 – Aki ránéz... – suttogtam.
 Mária hangja alig volt hallható.
 – ...az élni fog.
 Egy könny csorgott végig az arcomon.
 – Én... majdnem elvesztettem az enyémet...
 Mária lassan rám nézett.
 – Én... most elveszítem.
 Ez a mondat... áttört mindenem.
 De nem fordult el. Nem omlott össze.
 Csak állt. És nézte.
 És ebben volt valami... ami erősebb volt a fájdalomnál.
 Hit.
 A világ megremegett. A látás halványult. A kereszt eltűnt.
 Újra a sivatagban voltam. A por. A csend. A lemenő nap.
 De bennem... már nem ugyanaz volt.
 Felnéztem az égre. Könnyek között.
 – Miért mutattad ezt nekem, Isten... – suttogtam.
 És kimondtam:
 – Felnézek...

Kiss Sándor Zakeus

Az igazság szóról először a megváltás imája jut eszembe

"Jézus, Te vagy én gyógyítóm. Jézus, Te vagy az én megváltóm...és én meg vagyok váltva, ez az igazság, mert Isten Igéje az egyetlen Igazság."

Milyen mérhetetlen nyugalom ez az ima annak, aki hitét Istenben veti. Mert az ilyen ember tudja, hogy bármi is történik a világban, Isten mindig ott van a háttérben. Legyen szó boldogságról, bánatról, vitás helyzetekről, olyan élethelyzetekben, ahol esetleg elárulnak minket. Ha csalódás ér bennünket. Hiszen az igazságnak mindig több oldala van. Egy azon témában, sokan gondolják úgy, hogy igazuk van. Más szempontból nézik ugyanazt a dolgot, és szentül hiszi mindenki, hogy neki van igaza. Isten azonban fentről, más szempontok alapján néz bennünket. Az Ő Igazsága az egyetlen reménye minden embernek. Mert Isten igazsága, és az hogy mikor milyen formában mutatja meg magát az életünkben, az egyetlen reménységünk. Mert az igazság, az életünk célja, értelme, a legváratlanabb helyzetekben tudja felfedni magát. Annak aki bíz és hittel a szívében él.

Isten a szívében él, vezet minket, óv és kegyelme megtart minket minden körülmények között.

Ez az egyetlen igazság, ami a szívekben él.

Szeretettel: Csillag Melinda

Mit jelent nekem az igazság?

Amikor a cikk írására felkérő levélben az igazság szót és az ahhoz tartozó kérdéseket elolvastam, azonnal azt mondtam, ezt nem szeretném... Igazságról gondolatot megosztani nekem veszélyes dolog, mert számos félreértés, elfogadást kizáró beszélgetés, vita bizonyította már számomra, hogy a ma emberének olyan erős az - egyébként erősen szubjektív alapokon nyugvó - igazsága, igazságérzete, amit az én hasonló gyarlóságommal összeeresztve nem kecsegtet sok jóval egy ilyen „beszélgetés”

Amikor azonban megláttam ezt a kérdést, hogy „Mit jelent **nekem** az igazság?”, feloldódott bennem az elutasítás. Mert itt nem vita alakul, nem különböző igazságok küzdenek meg a kizárólagossáért, és majd kellemetlenül érezhetem magam, hogy még csak meg se tudom védeni az igazságként képviselt gondolataimat, érzéseimet, hanem egy személyes vallomás vetődik papírra az igazsághoz való viszonyról.

Ezt a kérdést még én sem tettem fel soha magamnak. Mert hogy van igazságom, harcolok érte mindenek ellenére vagy éppen könnyen megtagadom, megváltoztatom, ha érdekeim úgy kívánják, ez már a hétköznapi gyakorlatának kérdése. De mit jelent nekem az igazság?

Azt hiszem az, hogy az igazság kérdése foglalkoztat-e engem egyáltalán, az középiskolás korom legelején gondolkodtatott el. Meglepő módon először önmagam életét, cselekedeteit, érzelmi viharait, önző életszemléletemet látva merült fel bennem, vajon igazságos vagyok-e az emberekhez való viszonyomat illetően; igazságos-e a magam tetteire, dolgaira, problémáinak elrendezésére mindig mentességet találni, míg mások dolgai olykor megmagyarázhatatlan indulatokat, ítéleteket, gonosz reakciókat generálnak bennem?

Arra kifejezetten emlékszem, hogy egy dombok közötti barangolás közben jöttem rá, milyen hülyeség ilyesmiről gondolkodni, amikor azt sem tudom, honnan, kitől jönnek azok a szabályok, irányok, amiket mindenki elfogad (?) igazságként és ahhoz képest tudja, hogy mit kellene tenni, gondolni, érezni. DE egyáltalán, ki az a VALAKI, aki az igazságot képviseli, tudja, taníthatja nekem? Mert az biztos, hogy az emberi talaj ingoványos. Nálunk ezt tartják igazságosnak, értékesnek, a szomszédban meg azt.

Szerettem gyermekként szülőfalum kocsmája előtti „teraszon” lévő padokon megbújni, hallgatózni, a felnőttek két nagyfröccs között mit gondolnak a világról, és hatalmas viták folytak arról, hogy a politikában hol az igazság, a tanár igazságos-e a gyerekekkel, és így tovább, de nem sokat értettem ezekből, nem tudtam meg, hogy is van ez az igaz-

ság... pedig volt, aki határozottan állította, a gyerek meg a részeg mondja ki az igazságot.

Azt láttam, akinek nagy hangja, kemény ökle és nehezen fékezhető indulatai vannak, annak van igazsága, meg is osztja velem, mert sokszor elmondja, hogy „az az igazság fiam, hogy...”, de ebből nem sikerült megértenem, mennyire fontos, hogy az igazság ott legyen az életemben, minél jobban és többet megismerve belőle, mert akkor sikerül talán rendes, jó embernek lennem.

Aztán bejött a képbe régi barátokon keresztül a vallásosság, de nem ragadtam le a formalitásnál, mert mindig többet akartam tudni, érteni, mint gondolkodás nélkül elfogadni csak, amit sokan vallanak, viszont nem érvényesül igazán az életükben. Erősen vonzott Isten jelenléte és annak személye, aki azt mondta, „*Én vagyok az út, az IGAZSÁG és az élet;*” (Jn 14:6), és azt ígérte, hogy „*megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.*” (Jn 8:32)

Mit jelent nekem az igazság? Amióta Jézust megismertem, mindent. Egy életet tettem fel arra, hogy megismerjem azt, aki az abszolút és objektív Igazság. Persze voltak nagy belső vitáim is, amikor azt hittem, hibát találtam a rendben. Ilyen volt például egy igazságot kereső bibliai történetben Jézusnak az a mondása, hogy „*Mondom nektek, hogy akinek van, annak adatik, akinek pedig nincs, attól még az is elvételik, amije van.*” (Lk 19:26). Jól megküzdöttem ennek a válasznak igazságként való elfogadásával, mert nehéz emberi ésszel Isten igazságát megérteni.

Mit jelent nekem az igazság? Szüntelen keresést, megismerésre törekvést, megmérettetést mások igazságaihoz való viszonyulásomban, lehetőséget tartalmaz emberi kapcsolatok építésére. Irányt mutatnak a Biblia szavai és ez biztonságot ad, szabaddá tesz, vállalom a szembenézést önmagammal és kész vagyok a változásra.

Az IGAZSÁG cselekszik bennem mások javára, a magam választotta saját igazságok ellenben szembe fordítanak másokkal.

Menta Éva

A lehangosabb evangélium

Nem azért mentem a börtönkápolnába, hogy megtaláljam Istent. Azért mentem, mert ez volt az egyetlen módja annak, hogy kapcsolatba lépjek a más blokkokba zárt srácokkal és csempészárut adjak át. Ezen a bizonyos napon el kellett vinnem néhány tablettát egy srácnak a B blokkban, és a kápolna volt a legbiztonságosabb módja ennek. Nem emlékszem a prédikációra. Nem emlékszem a lelkész nevére. Amire emlékszem, az a takarítónő.

Mindig ott volt, egy csendes, negyvenes éveiben járó nő (talán idősebb, talán fiatalabb) - furcsa módon másként öregszik az ember a börtönben. Kifakult egyenruhát viselt és mindig lefelé fodította a tekintetét.

Azon a napon, amikor egy a túlélésünk érdekében tökéletesített kisebb bűvészműtatvány keretében átadtam a tablettákat, váratlanul hirtelen koppantást hallottam. Leesett a földre a felmosó nyele.

A váratlan zaj mindenkit megijesztett. Még az örök is felnéztek.

Aztán a takarítónő olyasvalamit tett, amire senki sem számított. Előre lépett. Ráncos kezeivel, enyhe remegéssel a hangjában megkérdezte a lelkészt, hogy szólhatna-e néhány szót. És elkezdett beszélni.

Azt mondta, nyolc éve mossa fel a Linn megyei (USA) börtön padlóját. Hogy minden este, ahogy a folyosók kiürültek és a zaj elült, megtöltötte a felmosó vödört meleg vízzel, egy csepp fertőtlenítőszerrel... és olajat kent fel.

Azt mondta, hogy minden egyes kis terület felett imádkozott, miközben dolgozott. Minden sarkon. Minden ajtó előtt. Minden ágy közelében. Minden lélekért.

Nem mozdultunk. Nem lélegeztünk. „Tudom, hogy ti nem láttatok engem - mondta -, de én láttalak titeket. És ami fontosabb: Isten is lát titeket.”

Nem ismerem a kenet teológiáját. De tudom milyen érzés, amikor valaki tüzzel a szemében és gyengédséggel a hangjában beszél az emberhez. Az asszony szétnézett a kápolnában és így folytatta: „Azt hiszed, senki sem harcol érted? Nyolc éve térdre állva harcolok érted. Azt hiszed, senkit sem érdekelysz? Engem érdekelysz! Isten törődik veled! És

ebben a felmosó vízben több Mennysorság van, mint gondolnád.”

Éreztem, hogy a szívem a torkomban dobog. Valami mélyebbet éreztem, mint a félelem vagy a szégyen. Azt éreztem, hogy látnak.

A nő halkán beszélt, de olyan erővel, amely szétfeszítette a termet:

„Isten szeret téged. Nem a jövőbeli énedet. Nem a megtisztított énedet. Már most is szeret téged. Most, itt. Pontosan olyannak, amilyen vagy.”

Hallottam ezeket a szavakat korábban is. De sohasem így. Nem prédikált. Túláradt belőle a víz. És mi voltunk a talaj, amely végre esőt kap.

És megtörtem. Pont ott, a legkorruptabb cselekedet közepén, amit éppen akkor követtem el. Úgy bögtém, mint egy gyerek. Ahogy a mellettem ülő srác is. Akárcsak a díler a C blokkból és az életfogytos az A-ból. Mintha megállt volna az idő, és Isten Lelke söpört volna át azokon a betonfalakon.

Aztán felvette a felmosóröngyét és kísétált.

A lelkész sosem vette vissza a mikrofont.

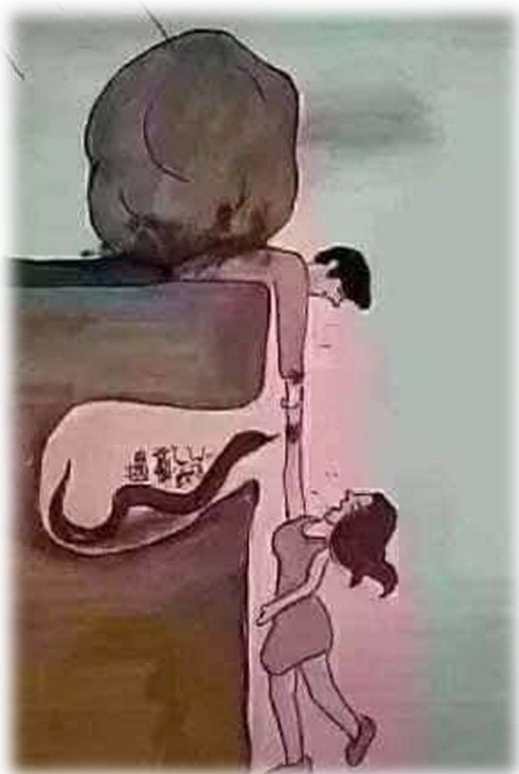
Ez már több, mint 15 éve történt. Azóta sem tudom a nevét. Nem tudom, hogy emlékszik-e erre a napra. De én igen. Mert az a takarítónő, az az asszony, akinek se rangja, se titulusa, se pulpitusája nem volt, olyan beszédet tartott, amitől még mindig tűzbe jövök, ha eszembe jut.

Nem azért jött, hogy prédikáljon nekünk. Szolgálni jött. És ezzel ő lett a lehangosabb evangélium, amit valaha hallottam.

ismeretlen szerző

Más szemszög - más igazság?

Mennyire más a világ, mint ahogyan az mi látjuk. Mert emberi mivoltunkban csak azt nézzük, azt tartjuk egyedül valósnak, igaznak, amit mi látunk, mi érzékelünk, mi tudunk. Pedig a világ nem csak belőlünk áll, mások is élnek, és mások is a maguk igazát vélik egyedüli igazságnak. Egy példa:

A férfi nem látja, hogy egy kígyó van alatta. A nő nem látja, hogy egy óriási kő nehezedik a férfi hátára.

A nő ezt gondolja magában:

- Le fogok esni, de nem tudok megkapaszkodni, mert a kígyó megmar. Miért nem szedi össze magát és húz fel?

A férfi ezt gondolja:

- Iszonyú fájdalmaim vannak. Úgy húzlak, ahogy csak tudlak. Miért nem mászol egy kicsit?

A tanulság:

Nem láthatod, milyen nyomás alatt van a másik, és ő nem láthatja, hogy neked milyen fájdalmaid vannak. Ilyen az élet, legyen szó munkahelyről, családról, barátokról. Meg kell próbálnod megérteni a másikat, másképp gondolkodni, a másakra is gondolni, és jobban kommunikálni.

ismeretlen szerző

Lassan megtanulod, nem kell reagálni mindenre, ami zavar

Lassan megtanulod, az energia, ami ahhoz kell, hogy minden nehéz dologra reagálj, valójában kimerít, és megakadályozza, hogy megláss jó dolgokat az életben.

Lassan megtanulod, ha megpróbálsz "megnyerni" bárkit, az csak idő és energiapazarlás, és csak ürességgel tölt el.

Lassan megtanulsz nem reagálni, nem azt jelenti, rendben vagy azokkal a dolgokkal, hanem azt, hogy fölédjük emelkedsz.

Úgy döntesz, hogy megtanulod belőle a leckét.

A békédet választod, mert erre van szükséged.

Nincs már arra sem szükséged, hogy a környezeted mutassa neked, nem vagy elég jó.

Nincs szükséged veszekedésekre, vitákra, hamis kapcsolatokra.

Nem irányíthatod mások cselekedeteit, ám azt szabályozhatod, hogyan reagálsz, hogyan kezeled, és mennyit veszel magadra.

Lassan megtanulod, hogy ezek a csalódások és leckék, talán csak arra tanítanak, hogyan szeresd magad jobban.

Ezekből lesz az az erő, mely megvéd téged, mikor mások azt akarják éreztetni, nem vagy elég jó, vagy hogy értéktelen vagy.

Lassan megtanulod, hogyha reagálsz is, az nem változtat semmin, nem fognak jobban szeretni, vagy nem fog megváltozni a véleményük.

Néha jobb, ha csak hagyod a dolgokat, elengeded az embereket, nem harcolsz, nem kérsz válaszokat, és nem várod el, hogy az emberek megértsék honnan jössz.

Lassan megtanulod, az életet jobb élni, ha nem a körülötted lévő eseményekre összpontosítasz, hanem arra, ami benned zajlik.

Dolgozz magadon, belső békéden, és rájössz, hogy a boldog és egészséges élet első fontos pontja, ha nem reagálsz mindenre, ami zavar.

Mike Harrigan

Cinkosok

Egy kisfiú erősen kapaszkodik egy kertes ház csengője után, de nem éri fel. Arra megy a plébános és odalép hozzá:

- Várj, segítek neked! - és megnyomja a gombot.

A kisfiú cinkosan felnéz rá:

- Akkor most fussunk, mielőtt kijönnek!

Kapta

Új bundában jön haza az aszszony. A gyerekei körülrajongják.

- Jaj de szép! Ugye mama a papától kaptad az új bundát?

- A papától? Na hiszen! Ha a papára kellett volna várnom, még a világom sem lennétek!

Szimpátia

A bolondok házában az egyik ápolat kedveskedni akar az új orvosnak:

- Tudja, doktor úr, hogy mi magát mindannyian sokkal jobban szeretjük, mint az elődjét?

- Valóban? És miért?

- Valahogy olyan közölünk valónak érezzük...

Állatkertben

- Apu! Mit csinál az a majom a ketrecben?

- Maradj csendben kisfiam, ez még csak a pénztár!

Humor

Családi utazás

Egy házaspár tíz üvöltő gyerekkel áll a repülőtéri vámvizsgálat előtt. A vámtiszt megkérdi a családfőt:

- Van önöknél lőfegyver, szűrővágó eszköz vagy kábítószer?

A családfő kicsit idegesen:

- Higgye el uram, ha lenne, már rég használtam volna.

Dicséret

A dogmatikaprofesszor egyre jobban belemelegsik az előadásába, már egy félórát beszél, szinte levegővétel nélkül. Az egyik kispap veszi magának a bátorságot és közbeszól:

- Professzor úr, én ebből egy szót sem értek!

- Jól van fiam - nyugtazza a prof -, látom, figyelsz.

A tudás 6 alom

Utoljára mondom el testvérem, hogy egy többváltozós függvénynek akkor van szélsőértéke egy **p** stacionárius pontban, ha a másodrendű parciális deriváltjaiból alkotott Hesse-mátrix determinánsa nagyobb 0-nál.

Áldozati borjú

A plébános elmondja, hogy a tékozló fiút apja nagy szeretettel fogadta, a bátyja azonban haragudott, mert még egy borjút is levágtak az ünnepi lakomára. Ismétléskor az atya megkérdezi:

- Ki nem örült a tékozló fiú hazatérésének?

- A borjú - hangzik a felelet.

40 felett jót tesz az embernek a futás, és új emberekkel ismerkedhet meg.

Múlt héten például mindösszesen 5 km után találkoztam két mentőssel, egy kardiológussal, és majdnem Jézussal.

Tudd, hol udvarolsz

Fickó a borbélynál ülve átszól a manikűröslánynak:

- Te, szépségem, nem vacsoráznál velem ma este? Gyertyafény, halk zene, a többi meg majd kialakul.

- Nem lehet, férjnél vagyok.

- Hát mondd azt neki, hogy egy barátnőddel mész moziba!

- Mondd meg neki te! Épp téged borotvál!

Nyeremény

- Drágám! Mit tennél, ha nyernénk a lottón?

- A pénz fele az enyém lenne, és azonnal elköltöznék.

- Van egy jó hírem! Itt van az 1.200 forint, a nyereményünk fele, csomagolhatsz és máris költözhatsz.

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1325 Budapest, Pf. 391.

mecsesbp@gmail.com

mecses.vaciegyszahmegye.hu

ISSN 3058-1168 (Nyomtatott)

ISSN 3058-1850 (Online)

Újságunk készítésében fogvatartottak, szabadultak, civil missziósok, papok és lelkészek egyaránt közreműködtek. A fogvatartotti írásokat minden esetben a BVOP kommunikációs főosztály sajtóengedélyével tesszük közzé.